

Snakes & Swamis

For mange er Indien det spirituelle land. Og de fem mio. sadhuer, swamier, guruer og andre vise mænd, der lever i bjergene, templerne og langs de hellige floder, er de stærkeste eksponenter for denne forestilling. Mange af sadhuerne er dybt respekterede, store yogier med særlige evner. Nogle lever i ekstrem askese i fjerntliggende huler. Andre overvinder umenneskelige pinsler.

Jeg så en mand, der havde holdt sin hånd over hovedet i tyve år uden at trække den ned. Den var sort og vissen og havde lange krøllede negle. Andre igen – de såkaldte aghori'er – spiser lig som de henter op fra Gangesfloden. Både stegte og rå. De iklæder sig ligklæder og bruger kranier som tiggerskåle. De mener alt er guddommeligt og dermed perfekt. Der findes hverken godt eller ondt, alt er tilladt.

Den gruppe sadhuer, som havde kurs mod mig, som jeg sad i toget mod Varanasi, tilhørte den store gruppe, hvis spirituelle fernis er tyndere end deres gule lændeklæde. De lever som landevejsriddere og nyder godt af de religiøse frynsegoder, som landet stiller til rådighed; gratis tempelmad, gratis togtransport, fri hash. For Shiva var en stor hashryger og derfor er hashrygning er legitim del af deres religiøse ritual.

Sadhuerne i toget var på jagt efter almisser, og jeg var et let offer. Det vidste de. Og det vidste jeg. I toget havde jeg ingen flugtmuligheder, så jeg stak anføreren ti rupees på stedet. Jeg véd hvor endeløst insisterende de kan være. Men Varanasi er ikke Indiens helligste by for ingenting, og snart kom en sadhu mod mig, denne gang bærende på en kurv med en sovende kobra.

Jeg hader slanger, især kobraslanger, men et dobbelt knæfald var udelukket, det ville de andre indere have bemærket. Han

stak kurven med kobraen hen under snuden på mig, mens han kærtegnede den, som var det familiens kælehamster. Jeg krøb længere op i sædet og håbede, at de andre passagerer ville komme mig til undsætning inden slangen vågnede. Og det gjorde de. Et par eder på hindi sendte slange-sadhuen videre ned gennem toget.

Den mindst smilende af mine redningsmænd (han var holdt op med at smile til mig da jeg tidligere på turen havde udtalte mig kritisk om Modi) var en midaldrende herre, der mindede om min fransklærer fra folkeskolen. En frygtet mand. Han begyndte at belære mig om sadhuer; at der var gode og dårlige af slagsen. Jeg spurgte ham hvordan man kunne skelne. "Det kan man bare..." svarede han med et irritabelt vink med hånden.

Jeg tænkte at tiden måske var moden til en drøftelse af den nyeste afart af swamier, den "politiske baba" (det hedder de), som er aktive på den hindunationale højrefløj, og som ofte går forrest i de store protestaktioner, stiller op som kandidater, og i enkelt tilfælde udfører terrorhandlinger mod muslimske mål.

Den hotteste politiske baba'er i dag er Baba Ramdev, en TV-prædikant som har folkeliggjort yogaen i den indiske middelklasse og tjent millioner på ayurvedisk sæbe, shampoo and andre helseprodukter. Han er også kendt for sine kvaksalverkure mod AIDS og kræft, sit had til bøsser og andre vestlige værdier og sin kamp mod korrupsion, som han mener, skal straffes med døden. Var han en god eller dårlig swami, spurgte jeg min rejsefælle, den hinduradikale fransklærer?!

Med ét lignede han én, der havde slugt sin paan. "Du siger ikke et ord om Baba Ramdev – det gør kun jeg. Baba er en stor mand". Jeg overvejede at spørge ham om rygtet talte sandt, at Baba for nyligt var stukket af fra en demonstration iført dametøj. Men jeg lod være. Der var stadig langt til Varanasi, og selvom kobraen i kurven nok var en tandløs gammel orm, så var det næppe tilfældet for de politiske baba'er. De nøjes

ikke med ti rupees fra en sagesløs turist.